

0

dobrom

dračovi

Filipovi

Marián Dyno Burič

O dobrom drakovi Filipovi

*Ďakujem hviezdám
za to, že môžem
tvoriť*

O dobrom drakovi Filipovi

V ďalekej krajine, v horách, rovno medzi strmými skalami ležalo učupené malé mestečko, v ktorom žilo veľmi málo ľudí.

Jedného dňa do tohto mestečka zablúdil pútnik. Po dlhej ceste bol veľmi hladný a unavený a tak hľadal nejaké miesto, kde by sa mohol najesť a načerpať sily. Obzeral sa po mestečku, no ulica bola pustá. Pútnik začudovane kráčal ďalej. Mestečko bolo naozaj malé a tak sa mu zanedlho podarilo nájsť hostinec. Nad dverami visela drevená tabuľa s nečitateľným nápisom. Pútnik zaklopal na dvere, no nikto mu neodpovedal. Zaklopal ešte raz a potom znovu. Nakoniec sa predsa len ozval zachrípnutý hlas;

„Vojdite!“

Pútnik stlačil zhrdzavenú kľuku a dvere sa so škrípaním otvorili. Pomaly vkročil dnu. V hostinci bolo prítmie a chvíľu trvalo kým si jeho oči zvykli a pútnik v šere rozoznával stoly, stoličky a pult, o ktorý sa opieral staručký zhrbený hostinský. Keď zbadal pútnika, narovnal sa.

„Vitaj, vzácny host“, povedal.

Pútnik sa na seba pozrel. Bol celý zaprášený a kabát i nohavice mal celé odraté. Aj na topánkach bolo vidieť, že nie sú najnovšie a majú už niečo za sebou. Vôbec si nepripadal vzácne.

Hostinský si odkašľal.

„Prepáč, dlho som s nikým nerozprával,“ povedal a jeho hlas znel o čosi menej zachrípnuto, „Môžem nejako poslúžiť?“

„Rád by som niečo teplé do žalúdka, ale mám len pár mincí,“ povedal nesmelo pútnik.

„Dnes budeš mojím hostom. Tak dlho som už nemal žiadnych hostí,“ povzdychol si hostinský, „No môžem ponúknuť iba hríbovú polievku a chlieb.“

„Som vd'ačný i za to,“ poďakoval pútnik, načo sa hostinský otočil a pomaly odkráčal do kuchyne.

Kým pútnik čakal na polievku a chlieb, tak sa porozhliadol po hostinci. Po stenách viseli obrazy, na ktorých bol vyobrazený drak v rôznych polohách. Letiaci, spiaci, chrliaci oheň...

„Volalo sa to tu hostinec U draka,“ povedal hostinský, keď vošiel s pariacou sa polievkou a krajcom chleba na tácke a všimol si pútnikov záujem o obrazy.

„Prečo je tu tak pusto?“ vyzvedal pútnik, keď sa usadil u jedného zo stolov.

„Dávno, veľmi dávno toto mestečko prekvitalo. Navštevovali ho ľudia z celého sveta. Mali sme tu totiž niečo, čo nemá asi nikto. Žil tu s nami drak.“

„Drak?“ pútnik neveriacky dvihol obočie.

„Áno. Ozajstný živý drak. Nikto už nevie, odkiaľ prišiel, ale žil tu medzi nami. Ja som bol ešte dieťa a veľmi si ho nepamätám, no rozprávali mi o ňom moji prarodičia. Bol to mierumilovný drak, ani ho nenapadlo, aby niekomu ublížil. Volal sa Filip. Aj ľudia ho mali radi. A najmä my, deti. Vraj sme sa hrali s Filipom od rána do večera. Ložili po ňom, šmýkali sa na jeho chvoste. A drak Filip sa len usmieval. No jedného dňa sa stalo čosi, čo nikto nečakal. Filip podpálil mestečko. Vlastne len strom, pod ktorým ležal. No od stromu sa chytili ďalšie stromy, potom drevené strechy domov a tak vyhorela polovica mestečka. Drak Filip chcel oheň uhasiť, no keď mávol obrovskými krídlami, ešte ho viac rozdúchal. Keď sa mestečko podarilo uhasiť, ľudia draka vyhнали. Vraveli, že mestečko podpálil schválne, no moji prarodičia tomu neverili. Vraj drak Filip si len zívól a vtedy z neho vyšiel plameň, ktorý okamžite zapálil strom. Našťastie sa nikomu nič nestalo.“

„A čo sa stalo s Filipom?“

„To nikto nevie. Vraví sa, že žije v jaskyni hlboko v horách. Nikto ho odvtedy nevidel. Len občas z tých miest vychádzajú kúdoľe dymu. Tí, čo na draka neveria, tvrdia že je to sopka. No nikto nemá odvahu ísť draka hľadať. Cesta k jaskyni je veľmi náročná a nikto nevie, čo ho na jej konci čaká.“ hostinský sa odmlčal.

„Čo bolo ďalej?“ vytrhol po chvíli pútnik hostinského z myšlienok.

„Ďalej? Ľudia z mestečka začali húfne odchádzať, až mestečko celkom spustlo. Ostalo nás tu len pár. A draka Filipa nám pripomínajú len tieto obrazy,“ hostinský uprel zrak na obraz, na ktorom drak Filip pokojne spal.

Pútnik dojedol svoju polievku s chlebom a zamyslel sa.

„Vravíš, že drak Filip by mal žiť v jaskyni?“, otočil sa na hostinského.

„Áno. Tak mi to aspoň povedali rodičia, ktorým to zase povedali ich rodičia...“, odpovedal mu hostinský.

„Pôjdem ho pohľadať,“ povedal rozhodne pútnik a postavil sa.

„No, len nie tak rýchlo,“ hostinský podišiel k pútnikovi a položil mu ruku na rameno, „Pred cestou si treba oddýchnuť. Pripravím ti izbu a zabalím niečo pod zub.“

„Prečo sa o mňa tak staráš?“ opýtal sa zvedavo pútnik.

„Už dlho čakám na niekoho, kto by mal odvahu ísť vyhládať draka. Keď si vošiel do dverí, vyzeral si veľmi unavene. No z očí ti hľadelo odhodlanie... A dobro. Sám nemám odvahu a síl na takúto cestu, som už predsa len trochu starý. Celý život som sa na to neodhodlal a teraz už je neskoro.“

„A prečo ti na drakovi tak záleží?“ vyzvedal ďalej pútnik.

„Je mi ho ľúto a popravde chcel by som vidieť, ako vyzerá môj kamarát s detstva. Už si ho skoro vôbec nepamätám.“

Pútnik cháпavo prikývol a obaja sa odmlčali.

Skoro ráno pútnik vstal a zišiel do jedálne. Starý hostinský už na neho čakal.

„Nerozmyslel si si to?“ opýtal sa.

„Nie, práve naopak,“ usmial sa pútnik, „Mám rád dobrodružstvá.“

„Dobre teda,“ hostinský vstal od stola a podal pútnikovi batôžtek, ktorý ležal na stole.

„Tu je bochník chleba a syr. Malo by ti to stačiť, ak budeš šetriť, aj na cestu späť.“

„Som zvyknutý šetriť,“ pútnik si vzal batôžtek, „Ďakujem.“

Obaja vyšli pred hostinec. Ráno bolo chladné a mestečko ešte spalo.

Pútnik uprel zrak k vysokým horám. Potom sa obrátil k hostinskému a podal mu ruku.

„Daj na seba pozor. Budem ťa čakať,“ hostinský sa zahľadel do pútnikových očí.

„Budem opatrný. Ešte raz ďakujem,“ pevne si potriasli rukami a pútnik vykročil. Po chvíli sa obrátil a ešte raz zamával staručkému hostinskému.

Hostinský zostal stáť vo dverách, kým mu pútnik nezmizol z dohľadu.

Za mestečkom sa rozprestieral tmavý les. Pútnik do neho vstúpil. Kráčal po jemnom machu a užíval si ranný spev vtákov. Les pomaly začínal stúpať a pútnik musel spomaliť. V polovici dňa konečne vyšiel na prvý kopec. Chvíľu si oddýchol, zajedol trochu chleba zo syrom a zapil čistou vodou. Potom sa natiahol na hebkú trávu a pozoroval oblaky. Niektoré mu pripomínali draka Filipa.

Keď sa dostatočne pokochal, zbalil batôžtek a pokračoval v ceste. Po čase kopec začal klesať a pútnik zišiel do údolia. Bolo už dosť neskoro a tak sa rozhodol v doline prenocovať. Pred ním sa rozprestieral ďalší, ešte vyšší kopec ako ten prvý. Pútnik sa zapozeral na vrchol.

„Nemám sa kam ponáhľať,“ pomyslel si, zabalil sa do deky a okamžite zaspal.

Ráno ho prebudili prvé lúče slnka. Pútnik sa naraňajkoval, zbalil deku a dal sa na cestu.

No kopec bol strmší ako deň predtým a tak aj cesta trvala dlhšie. Keď konečne vyšiel na vrchol, ľahol si na zem a ťažko oddychoval. Zem bola tvrdá, len kde tu boli chumáče trávy.

Keď si oddýchol, pokračoval ďalej. Podvečer si našiel miesto na spanie v dolinke medzi kopcami.

„Niet sa kam ponáhľať,“ pútnik sa zapozeral na ešte strmší kopec. Potom sa najedol a ľahol si spať.

No ráno ho už slniečko nezobudilo. Keď otvoril oči, prvé čo uvidel boli ťažké mračná, ktoré mu viseli nad hlavou. Rýchlo vstal a dal sa na cestu.

Vo vzduchu bolo cítiť búrku. Skôr sa plazil po štyroch ako kráčal hore strmým kopcom. Zachytával sa skál a aj kríkov, ktoré kde tu rástli z kamenitej zeme. Stromy tu už neboli žiadne.

Začalo pršať. Dážď postupne silnel, až prešiel v prudký lejak. Pútnik už prešiel a zažil voľačo, ale táto cesta začínala byť nad jeho sily. Ruky a nohy mal celé dodriapané.

Nevedel, či je deň alebo už hlboká noc, keď sa konečne vyštveral na vrchol. Padol na všetky štyri. Pred sebou v prudkom daždi rozoznal dieru, či možno vchod. Pozbieral posledné sily a doplazil sa dnu.

Bola tu tma. No po chvíli si oči zvykli a pútnik pochopil, že sa ocitol v jaskyni. Na zemi nahmatol suché raždie. Vytiahol z vrečka kresadlo a zakresal. Nič. Kresadlo bolo príliš mokré. Pútnik bol celý premočený a začínala mu byť zima, keď tu niekto hlasno zavzdychal, až mu v ušiach zaľahlo.

„Kto je tu?“ opatrne sa opýtal pútnik. Na draka popri svojich útrapách úplne zabudol.

„Ja predsa,“ ozval sa pomaly hlboký hlas. Z tmy sa vynorila dračia hlava a zastala priamo pred pútnikom. Pútnik o krok ustúpil.

„Drak Filip,“ zhíkol užasnuto.

„Áno,“ prikývol pomaly drak, „A ty si..?“

„Len obyčajný pútnik,“ jachtal pútnik vystrašene. Veľmi chcel vidieť draka na vlastné oči, no teraz by sa najradšej otočil a bežal cez všetky tri vysokánske kopce rovno do mestečka.

Drak Filip pootočil hlavu a jemne dúchol. Hneď sa v rohu jaskyne rozhorel malý oheň.

„Pozbieraj raždie a prilož na oheň. No daj pozor aby nám to tu všetko nezhořelo. Mne to nevaďí, ale ty by si si mohol ublížiť. HAHA,“ zasmial sa drak Filip príjemným, hlbokým smiechom, „Potrebuješ sa usušiť. Rád by som ti pomohol, no nemám ruky HAHA.“

„Už si mi pomohol s ohňom. Ďakujem,“ pútnik pozbieral raždie a priložil na oheň.

„Čo ťa sem privádza?“ vyzvedal drak Filip, keď sa pútnik pohodlne usadil pri ohni a drak sa zvalil vedľa neho.

„No,“ začal pútnik trochu neisto, keď bol drak pri ňom tak blízko, „Bol som dole v mestečku...“ a pútnik vyrozprával všetko, čo počul od hostinského.

Drak pozorne počúval. Keď pútnik skončil, drak Filip si hlboko vzdychol;

„Áno, presne tak to bolo,“ prikývol, „Nechcel som ale nikomu ublížiť.“

„Prečo si teda ten oheň vyfúkol?“ opýtal sa draka pútnik.

„Draci, keď sú rozrušení, veľmi ťažko sa ovládajú. My musíme občas oheň vypustiť, či už od radosti, od smútku alebo hnevu. Ináč by sme sa ním udusili. Tak ako ľudia plačú alebo sa smejú.“ Drak si smutne položil hlavu na mohutné laby.

„Ach tak,“ pokýval hlavou pútnik.

„Už si ani nepamätám, prečo som ten oheň vtedy vypustil. Bolo to tak dávno. Nechcel som nikomu ublížiť,“ zopakoval drak Filip, „Od vtedy som sám. Spoločnosť mi robia iba tiene a pár netopierov v tejto jaskyni. Chýbajú mi najmä deti. Tie boli ku mne vždy milé,“ vzdychol si smutne drak Filip a z nozdier mu vyšiel dym.

„No len ma nepodpál,“ rýchlo sa pútnik od draka odsunul. Potom sa zamyslel.

„Čo keby sme si urobili malý výlet? Ty by si si pretiahol krídla a ja by som prvýkrát uvidel svet z hora.“

„My dvaja?“ drak Filip zodvihol hlavu a pozrel na pútnika. Pútnik v jeho očiach zazrel dve radostné iskierky.

„Je tu ešte niekto?“ usmial sa pútnik.

„No tie netopiere HAHA,“ nahlas sa zasmial drak, „A kam by sme šli?“

„Do mestečka,“ odpovedal pútnik.

„Do-do mestečka?“ iskierky v drakových očiach pohasli.

„Neboj. Ľudia v mestečku ťa poznajú iba z rozprávania. Určite budú na teba zvedaví. Nájdeme ti nových kamarátov.“

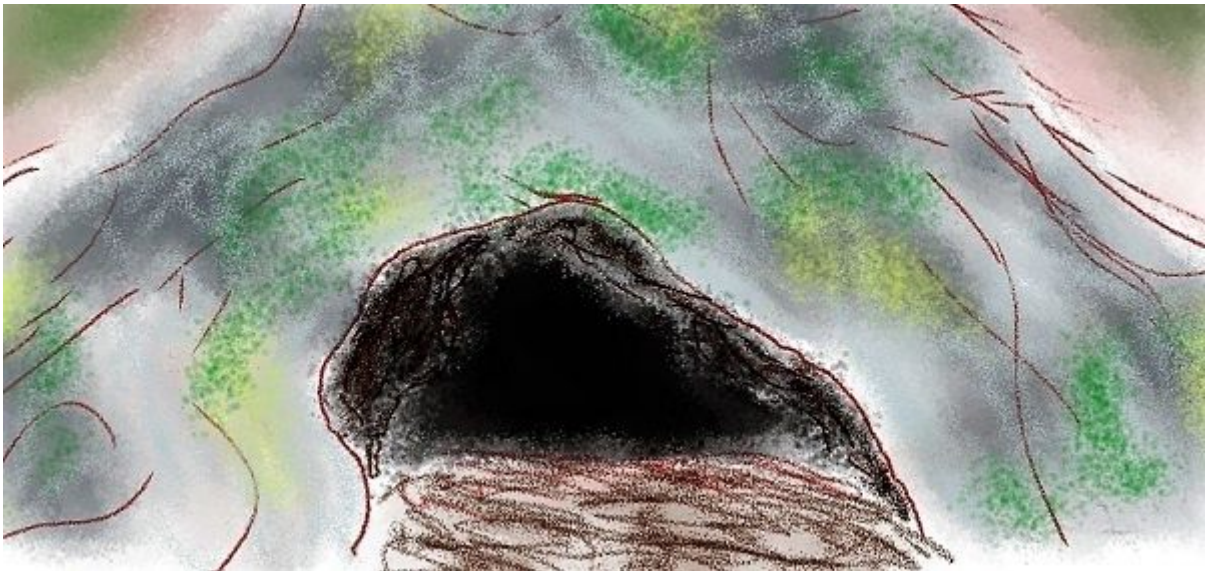
„Myslíš?“ zamyslel sa drak Filip, „Tak teda dobre,“ súhlasil nakoniec.

„Ráno vyrazíme,“ zazíval pútnik, „No teraz sa musím vyspať.“ a začal si rozbaľovať deku.

„Pod, prikryjem ťa krídlom. V noci je tu dosť chladno,“ ponúkol sa drak Filip a nadvihol jedno krídlo.

„Ďakujem. Len ma nezahrievaj ohňom,“ povedal pútnik a uložil sa pod drakovo krídlo.

„HAHA,“ zasmial sa drak Filip. Potom už boli ticho. V jaskyni bolo počuť len pokojné oddychovanie. Jedno tichšie a jedno oveľa, oveľa hlasnejšie.

Ráno, keď pútnik otvoril oči, videl v šere len kvaple visiace zo stropu jaskyne. Pootočil hlavu. Vedľa pokojne spal drak Filip. Pútnik bol stále prikrytý drakovým krídlom.

„Nebol to sen,“ pomyslel si. Pokúšal sa odkryť, no drakovo krídlo bolo veľmi ťažké. Po chvíli to vzdal. Len tak pokojne ležal pozorujúc strop jaskyne a čakal kým sa drak zobudí.

Našťastie to netrvalo dlho. Drak Filip najprv otvoril jedno oko, potom ho zase zavrel. Otvoril druhé a pozrel ním na pútnika. Oko bolo modré a väčšie ako pútnikova hlava.

„Dobré ráno,“ zívola drak Filip, „Uf, tak dobre som sa už dávno nevyspal.“

Drak zodvihol krídlo, pod ktorým ležal pútnik, „Dúfam, že som ťa neprigniavil.“

„Myslím, že som celý,“ usmial sa pútnik, „Tak čo, ideme na ten výlet?“

„No najprv by bolo treba niečo do žalúdka,“ zívola drak a zapozeral sa na pútnika, až ním prešli zimomriavky.

„Len žartujem HAHA. Neboj, ľudí nejem. Ba ani zvieratá.“

Pútnik nazrel do svojej kapsy;

„No mám tu ešte kúsok chleba. Ale ten ledva stačí pre človeka, nie to ešte pre draka.“

„Chlieb, mňam,“ rozplýval sa drak Filip, „Ako dlho som už nejedol chlieb. Čerstvo upečený voňavučký bochník chleba. Alebo aspoň dva či tri.“

Pútnik natiahol k drakovi otvorenú dlaň, v ktorej držal pätku chleba.

Drak pozrel na pätku.

„Máš pravdu. To nestačí ani len pre teba. Ale aj tak ďakujem. Nerob si starosti, dám si nejaký strom.“

„Strom?“ začudoval sa pútnik.

„Strom. Čo sa divíš? Kravy, ovce, kone jedia trávu. Tak prečo by som ja nemohol jesť stromy? Dub, breza, jaseň...každý má inú chuť. Dnes by som si dal brezu. No musím si po ňu zaletieť. Tu v okolí som už všetky stromy vyjedol.“ a drak sa postavil na silné laby a kolísavo vyšiel z jaskyne. Pútnik len pokrčil ramenami a vyšiel za drakom Filipom.

Vonku bolo krásne slnečno. Drak rozťahol obrovské krídla.

„Prepáč, rád by som ťa zobral so sebou, ale pri lámaní stromov by som ti mohol ublížiť.“

„To je v poriadku. Ja sa radšej naraňajkujem v klúde na zemi,“ usmial sa chápavo pútnik.

Drak zamával obrovskými krídlami a vzniesol sa k oblohe. Pútnik ho pozoroval, až kým mu drak Filip nezmizol z dohľadu.

„To je krása,“ vzdychol si a pohodlne sa posadil na mach pred jaskyňou a pustil sa do svojho suchého chleba. O chvíľu v diaľke začul lámanie dreva. To si drak Filip našiel svoje raňajky.

Keď drak priletel späť, našiel pútnika vyhrievať sa na slnku. „Vstávať a nastupovať! Už som tu trčal dosť dlho. Ide sa!“ zavelil drak Filip.

Pútnik otvoril oči a musel sa zasmiať. Drakovi ešte visela z papule kôra z brezy.

„Čo je také smiešne?“ vyzvedal drak, kým mu pútnik liezol na chrbát.

„Len som ešte nevidel byľinožravého draka.“

„A už si vôbec nejakého draka videl? HAHA!“ zasmial sa na oplátku drak Filip, „Pevne sa drž!“

Vzlietli k oblakom. Pútnik sa pevne držal ostňov na drakovom krku. Opatrne sa pozrel pod seba. Zem sa pod nimi pomaly, ale iste vzd'alovala. Pútnik sa chytil pevnejšie. Zatočila sa mu hlava. No po chvíli si zvykol a vychutnával si let.

Chvíľu len tak krúžili. Potom sa drak Filip stočil a letel smerom k mestečku. Pútnik pozoroval cestu pod sebou, ktorú prešiel po vlastných nohách.

„Ako sa cítiš?“ opýtal sa ho drak Filip.

„Skvele,“ odpovedal pútnik.

V polovici dňa, keď mal pútnik pocit, že sa dotkne rukami slnka, uvideli v diaľke strechy domov. Drak zrazu spomalil.

„Čo sa deje?“ opýtal sa ho pútnik.

„Neviem, akosi si nie som istý, či to bol dobrý nápad.“

„Čo chceš naveky trčať v jaskyni? Nakoniec, keď to nevyjde, stále sa do nej môžeš vrátiť.“

„Máš pravdu,“ povedal drak Filip a znovu nabral rýchlosť.

Ako sa blížili k mestečku, videli, ako sa tých pár ľudí, čo bolo na ulici, rozutekali do svojich domov.

„Drak, drak sa vrátil,“ bolo počuť zdola. Drak Filip opäť spomalil.

„Už je neskoro,“ povedal pútnik.

„Viem, spomalil som, aby som mohol pristáť.“ Drak Filip začal pomaly klesať, až nakoniec pristál na námestí. Mestečko bolo úplne prázdne, až na hostinského, ktorý stal vo dverách hostinca.

„Čo teraz?“ opýtal sa smutne drak Filip. Pútnik si zrazu všimol chlapčeka, ktorý bez strachu kráčaľ k nim.

„Vráť sa!“ z ktorýchsi dverí vybehla chlapcova mama. No chlapec už bol celkom blízko pri drakovi.

„Môžem ho pohladit’?“ opýtal sa chlapec pútnika, ktorý medzitým zliezol z drakovho chrbta.

„Môžeš,“ odpovedal drak Filip.

„Ty rozprávaš?“ zatváril sa prekvapene chlapec.

„Ak chceš, môžeš sa šmyknúť z môjho chvosta. Neboj sa.“

„Ja sa nebojím,“ povedal chlapec a už sa aj štveral na draka.

Keď ľudia videli chlapca, ako sa šmýka na drakovom chvoste, nabrali odvahu a začali vychádzať zo svojich domov.

„Môžem aj ja?“ opýtalo sa ktorési dievča svojho otca.

„No tak teda choď,“ pohladil otec dievčatko po vláskoch.

Aj ostatní sa odvážili až k drakovi a o chvíľu už bolo na ňom kopec detí.

Niektó potľapkal pútnika po pleci. Pútnik pootočil hlavu.

„Tak sa ti to podarilo,“ usmieval sa na neho spokojne staručký hostinský spod svojich dlhých sivých fúzov.

A do mestečka sa vrátil život. Pútnik sa zdržal niekoľko dní a potom sa rozlúčil s drakom aj hostinským, aby pokračoval na svojich potulkách. No občas sa vracal, aby sa s drakom porozprával. „Ako sa ti darí?“ vyzvedal, keď draka raz navštívil.

„Mám sa fajn, ďakujem.“

„A čo oheň?“

„No, keď cítim potrebu, tak si zaletím do mojej jaskyne a pustím ho von. Už je celá zadymená. Chúd'atá netopiere! HAHA!“

Pútnik sa usmial.

„A ešte ti stále chutia stromy?“

„No dávam prednosť čerstvým voňavučkým bochníkom chleba. Aspoň takým dvom alebo...“

„Trom.“ doplnil ho pútnik. Drak Filip sa slastne pozrel na pútnika, akoby tie bochníky práve jedol. Potom na neho žmurkol svojím veľkým okom a obaja sa schuti rozosmiali.

Kto som:

Marián Dyno Burič. Autor a spisovateľ a tiež maliar a ilustrátor. A ešte☺...

Viac o mne nájdete na:

<http://dynoburic.sk/>

Budem Vám vd'ačný za Vaše pripomienky a názory.

Môj kontakt:

marian@dynoburic.sk

Facebook: Marian Dyno Buric

Ďakujem☺

Marián Dyno Burič

Hlboko v lese je jazierko plné labutí. K jazierku je prístup iba z jednej strany. Keď prejdete medzi stromami, ocitnete sa na malom briežku. Stojí na ňom kameň. Ľudia z okolia vravia, že v noci na ňom sedáva vodník. V ruke drží akýsi modrý kameň a čosi si mrmle. Keď sa potom vrátite od jazierka na lesnú cestičku a budete pokračovať hlbšie do lesa, odrazu sa pred vami z pomedzi krovia vynorí zrúcanina obrastená machom a brečtanom. Už tu pomaly nie je kameň na kameni.

No pred dávnymi časmi tu stál nádherný zámok. A vtom zámku žili gróf, grófká a ich dcéra. Kontesa bola krásna. Ale tiež pyšná a roztopašná. A rada sa zabávala. Týždeň čo týždeň usporadúvala bály, na ktorých sa stretávali princovia a rytieri z blízka i z ďaleka. No rodičom sa to prestávalo páčiť.

„Nič nerobí, len sa zabáva,“ povedal jedného dňa gróf. „Už je dosť veľká na to, aby bola za seba zodpovedná. Musíme ju vydať.“

A grófká súhlasila. Tak si rodičia predvolali dcéru a oznámili jej tú správu. Mladá slečna najprv o vydaji nechcela ani počuť. No potom ju niečo napadlo.

„Dobre teda,“ súhlasila. „Ale mám podmienku.“

(*„Vodník a labuť“*, ukážka z knižky *„Vrecúško rozprávok“*)

Marián Dyno Burič
O dobrom drakovi Filipovi

© Marián Dyno Burič, 2017, E-book je možné voľne šíriť v nezmenenej podobe